

οὗτο μάλιστα ἀρμόζει νὰ κριθῇ παρ' ἡμῖν. Ἀλλὰ διὰ ταῦτα ἐστὶ δυσκολωτέρω ἀποθάνει ἡ συνάφαις αὐτοῦ.

Καὶ οὕτως ὅμως πεπείσμεθα, ὅτι οὐ μόνον ἐκπληροῦμεν τὸ κατὰ δύναμιν ἐθνικόν τι καθήκον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν μὴ δυνάμενον ν' ἀναγνώσῃ τὸ πρωτότυπον ὅλως ἀχρηστοὶ δὲν θέλομεν φανῇ. Εὐχόμεθα δὲ, ὅπως ἡ προσφιλέτης αὕτη τοῖς Ἕλλησι συγγράφῃς, ἐξακολουθοῦσα τὸν καλὸν τοῦτον ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ χριστιανῶν ἀγῶνα, δωροφορήσῃ ἡμῖν ταχέως καὶ ἄλλα ἑαυτῆς πονήματα· διότι ταῦτα εἶναι κάλλιστα ἡμῶν κατὰ τῶν δυσμενῶν ἡμῶν ἐχθρῶν ὅπλα, ἅπερ σεμνυνόμενοι αὐτοῖς ἀντιτάσσομεν, μέχρις οὗ κατὰ τὰς βουλὰς τῆς προνοίας, συντελεσθῇ τὸ μέγα τῆς ἀναγεννήσεως τῆς Ἀνατολῆς ἔργον.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 13 Μαΐου 1864.

Γ. Γ. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

Π Ο Ι Π Σ Ι Σ.

ΣΤΙΓΜΑΙ ΑΠΕΛΠΗΣΙΑΣ

Κατὰ τὸ Γερμανικόν

ὑπὸ

ΑΙΜΥΓΙΑΣ ΜΑΡΟΥΤΤΖΗ

(Βλέπε Πανδ. ἀριθ. 314).

Hoc erat in votis

Ogai tempesta

Al nocchier che dispersa.

È tempesta fatal benchè leggera

(P. Metastasio. Betulia liberata).

Ὅπότεν μὲ τὸ παρελθὸν τὸ ἐνεστὼς συγκρίνει,
Σκοτίζεται τὸ πνεῦμά μου καὶ μ' ἐμπνευσιν ἁγίου
Καταφρυνούσης μάρτυρος τὰ θέλητ' αὐτοῦ βίου
Τὸ κοιμητήριον ποθῶ, κ' ἐλπίδα μου τὸ κρίνω.

Ὡ τῆς νεανικῆς ζωῆς γλυκύτατοί μου χρόνοι,
Καθ' οὓς πατρίδα καὶ θεὸν ἠγάπων ἐκ καρδίας,
Ἐρόγατε! Δέν μ' ἔμειναν ἢ βάσανα καὶ πόνοι
Παντοτεινοὶ συνέταιροι ψυχῆς μου τῆς ἀβλίας.

Λυποῦμαι ὅταν ἡ Αὐγὴ τὸν κόσμον χρωματίζῃ,
Καὶ δὲν με τέρπει ἡ δορκὰς ὅταν 'ς τὰ δάση τρέχῃ
Οὕτε ὁ ῥόαξ ὁ λαμπρὸς ποῦ τὴν κοιλάδα βρέχει
Καὶ ὡς θεὸς εὐργετῶν τ' ἀνθὴ τῆς γῆς ποτίζει.

Καὶ τὸ γλυκοκελάδημα τῆς λάλου ἀηδόνος
Ἀντὶ τῆς συγκινήσεως ποῦ πρῶτον μοὶ παρεῖχε
Τοῦ πονεμένου στήθους μου νομίζεις εἶναι στόνος
Ἡ θρῆνος μάννας π' ἔθαψε τὸ μόνον τέκνον εἴχε.

Ὡ τὰ μαρμαμένα χεῖλη μου, εἰς τὸ στυγερόν μου βλέμμα
Εἰς τὸ ὀλίγον ποῦ 'ς αὐτὰς τὰς φλέβας ἔμειν' αἷμα
Σὲ διακρίνω, θάνατε! ποῦ μ' ὀδηγεῖς 'ς τὸ μνήμα.
Πλὴν διατὶ σκληρότατε, σιγᾷ σιγᾷ βαδίζεις
Καὶ τὸν ὁδὸν σου πέλεκυν, ἐμπρὸς μου ἀκονίζεις;
Λυπήσου με καὶ κόψε μου ζωῆς τὸ μαῦρον νῆμα.

Φίλοι πιστοὶ ἀκολουθοῦν τὸ νεκροκράδ' ἄλλων
Τέκν' ἀδελφοὶ ἢ σύζυγος ποῦ μένει εἰς χρεῖαν
Πλὴν τὸ ἱδικόν μου λείψανον χωρὶς ἀκολουθίαν
Θά σοὶ τὸ φέρει ἱερεὺς μόνος πενθίμως φάλλον

Κατεργασμένα μάρμαρα ἔχουν ὡς τάφους ἄλλοι
Καὶ κίονες βαστάζουσι τὸ μνήμα τῶν μεγάλων
Ἀπὸ τῆς Ἰῆν πλὴν ἐξελθὼν αὐτὴν ὡς ἔχω σῆμα·
Οὐδεὶς ποτε θέλει ζητεῖ τὸ ἱδικόν μου μνήμα.

Ποῦ θά δεικνύει μόνη

Πένθιμος ἀνεμῶνη.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΙΟΥΝΙΟΥ 1, 1864.

Ὁ βασιλεὺς ἐπισκερθεὶς πολλὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη, ἔφθασεν ἐπὶ τέλους εἰς Κέρκυραν τὴν 25 τοῦ λήξαντος μηνός· ἐγένετο δὲ πανταχοῦ δεκτὸς μετ' εὐφημιῶν καὶ ἀγαλλιάσεως. Ἐάν ὁ λαὸς τῶν ἐπαρχιῶν, λαθὼν πικρὰν πείραν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἐνόησε καλῶς ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶναι ἡ κυρία κρητὶς καὶ βάσις τῆς κοινῆς τάξεως καὶ ἀσφαλείας, ἐπομένως δὲ καὶ ἡ ἐγγύησις τῶν κατ' ἰδίαν συμφερόντων, δὲν θέλει βεβαίως παύσει ὑποστηρίζων αὐτὸν θερμῶς διὰ τῆς ἰδίας ἀγάπης, οὕτε θέλει πλέον χορηγεῖ τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν εἰς τὴν ἐξ Ἀθηνῶν παραφροσύνην, ἰδιοτέλειαν καὶ ἐμπάθειαν.

Ἡ ἐνωσις τῆς ἀδελφῆς Ἑπτανήσου ἐτελέσθη τέλος πάντων τὴν 21 τοῦ παρελθόντος Μαΐου, ἀναχωρήσαντων τῶν ἀγγλικῶν στρατευμάτων καὶ κυβερνητῶν, καὶ κατασταθέντων ἑλληνικῶν. Εὐλογημένη ἡ ὥρα!

Οἱ μαθηταὶ τοῦ ἐν Λαμίας γυμνασίου ἐστασίασαν κατὰ τῶν ἰδίων καθηγητῶν. « Ἀναρχίας δὲ μείζον οὐκ ἔστι κακόν ».

Τοὺς κατοίκους τῆς πρωτευούσης κατεφύθησαν πρό τινων ἡμερῶν ληστρικαὶ τινες τολμηρόταται πράξεις γενόμεναι ἐντὸς αὐτῆς τῆς πόλεως· καὶ ὅμως ἦσαν πλασταὶ, φιλελευθέρως τελεσθεῖσαι ὑπὸ νέων φιλελευθέρων, ἐξ ἐκείνων οἵτινες κατεφλέγοντο ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τῆς εἰλικρινοῦς ἐφαρμογῆς τοῦ συντάγματος,

νέων μισθουμένων καὶ τρεφομένων ὑπὸ τοῦ δημοσίου. Εἰς τούτων ἦτο μαθητὴς τῆς στρατιωτικῆς τῶν Εὐελπίδων σχολῆς, λαμπρὰς τῶντι δούς τῇ πατρίδι ἐλπίδας διὰ τῆς πράξεως, δι' ἧς ἐλῆστευσε τὸν ἴδιον πατέρα. Εὐτυχῶς ἀνεκαλύφθη τὸ κακούργημα καὶ ἐλπίς εἶναι ὅτι θὰ τιμωρηθῇ ὡς εἰκὸς μετ' αὐστηρότητος. « Τί συνέχει τὸν τοῦ ἀνθρώπου βίον; » ἠρώτησε ποτὲ τις τὸν Θεόφραστον. « Εὐεργασία, ἔφη, καὶ τιμὴ καὶ τιμωρία. » Ἀφοῦ εὐεργετηθέντες καὶ τιμηθέντες ἐκαῖνοι δὲν ἐσωφρόνησαν, ὥς σωφρονισθῶσι διὰ τῆς τιμωρίας.

Ἰκούσαμεν ὅτι ὁ εἰς Κέρκυραν ἀποσταλὲς ἀρχηγὸς τῶν ἐπιτελῶν ἀξιωματικῶν, ὑπέβλεπεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν λεπτομερῆ ἐκθεσιν περὶ τῶν ἐκεῖ ὀχυρωμάτων, ἐν ᾗ βεβαίως πρὸς τοὺς ἄλλους ὅτι οὐ μόνον δὲν ἀνέτρεψαν ὡς ἐξετραγωδήθη, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ὀλίγον ἐξημίωσαν τὰ φρούρια, μὴδ' αὐτῆς τῆς Πτυχίας (Βίδου) ἐξαιρουμένης, οἱ ἀναχωρήσαντες Ἄγγλοι. Ἐπιθυμητὸν νὰ δημοσιευθῇ ἡ ἐκθεσις αὕτη.

Τὰ περὶ τῆς Τραπεζῆς τοῦ Κ. Βαλτατζῆ ἀνεβλήθησαν μέχρι τῆς ἐλεύσεως καὶ τῶν πληρεξουσίων τῆς Ἐπτανήσου. Ἐν τούτῳ πολλὰ λέγονται καὶ περὶ ἄλλων τοιούτων καταστημάτων· φοβούμεθα ὅμως μὴ στομαχιάσωμεν καὶ ἀπολεσθῶμεν, πρὶν ἔτι φάγωμεν ἐκ τῶν πολλῶν καὶ πολυτελῶν τούτων τραπεζῶν.

Ἐκ τῶν ἐν Τριπόλει φυλακῶν ἀπέδρων ὑπόδικοι ὑπὲρ τοῦς ἐκκτὸν μετὰ τῶν στρατιωτικῶν φρουρῶν.

Γράφουσιν ἐκ Ζακύνθου εἰς τὴν ἐφημερίδα *Ἀδελφὴν* « ὅτι καθ' ὃν χρόνον μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν Ἀγγλῶν στρατιωτῶν οἱ αὐτόθι κρατούμενοι ἐν τῇ φυλακῇ ἐβόλαν κατὰ νοῦν καὶ ἐπειράθησαν νὰ δραπέτευσωσιν, οἱ πολῖται πάντες ἑντρομοὶ ὄντες ἠγνόουν τί νὰ πράξωσι καὶ ἦσαν ἐν πλήρει ἀμηχανίᾳ, ἀπέβλεψαν ἀμέσως εἰς τὸν ἐκεῖ διακείμενον Λ. Βότσαρην, τὸν υἱὸν τοῦ ἥρωος Μάρκου Βότσαρη. Ὁ φιλόπατρις αὗτος πολίτης καὶ φιλότιμος στρατιώτης ἐνέδωκε πρᾶχρῆμα εἰς τὴν φωνὴν τῆς πατρίδος καὶ δὲν ἐδίστασεν, ὀργανίσας ἐκ τοῦ προχείρου ἀνάλογον δύναμιν ἐξ ἐντοπίων, ν' ἀναλάβῃ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς πόλεως καὶ ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ ματαιώσῃ τὰς περὶ ἀποδράσεως ἐνεργείας τῶν κατὰδίκων, ὧν δύο καὶ ἐτραυματίσθησαν βαρέως, νὰ σώσῃ δὲ ἐξ ἄλλου καὶ τὴν πόλιν ἀπὸ δεινῶν ἐπακολούθων. Ἐπὶ τρία ἡμερονύκτια ὁ Κ. Βότσαρης ἦτον εἰς διηνεκὴ καὶ ἀέννητον κίνησιν. Τὸ γεγονός τοῦτο ἐνέπλησε χαρᾶς πάντας τοὺς πολίτας Ζακύνθου, οἵτινες εὐγνωμονοῦντες ἐπὶ τῇ ἀποτελεσματικῇ συνδρομῇ, ἣν τοῖς παρέσχεν ὁ

υἱὸς τοῦ ἀθανάτου ἥρωος, τῷ ἐξέφρασαν ζωηρῶς τὴν εὐγνωμοσύνην των καὶ τὸν ἀπεκάλουν σωτῆρα τῆς πόλεως. »

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΠΕΡΙΕΡΤΟΝ ΣΦΑΛΜΑ. Λέγεται ὅτι ἡμέραν τινὰ Λοδοβίκος ὁ Θ'. βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, παρατηρήσας μετὰ τοῦ πλήθους ἀξιωματικῶν, τὸν ὁποῖον ἐμίσει, ἔνευσεν εἰς Τριστὰν τὸν ἐρημίτην, μέγαν πρόεδρον τῆς αὐλῆς ἐξηγῶν τὴν ἐπιθυμίαν ν' ἀποθάνῃ ὁ ἀξιωματικός. Ὁ δὲ Τριστὰν ἐνόησε μὲν τὸ νεῦμα, ἀλλ' ἠπατήθη εἰς τὸν ἄνθρωπον, νομίζων ὅτι ὁ βασιλεὺς τῷ ἔδειξε μοναχόν τινα ὁ ὁποῖος ἴστατο πλησίον τοῦ ἀξιωματικοῦ. Ἐφερε λοιπὸν δι' ἀπάτης τὸν δυστυχῆ κληρικὸν εἰς κρύφιον μέρος, διέταξε νὰ δεθῇ ἐντὸς σάκκου καὶ νὰ ριφθῇ εἰς τὸν Σηκουάνην ποταμὸν.

Ἐν τούτοις ὁ Λοδοβίκος μαθὼν τὴν ἐπαύριον ὅτι ὁ καταδικασθεὶς στρατιωτικὸς ἀνεχώρησεν εἰς Φλαμανδίαν, ἔκαμε πικρὰς παρατηρήσεις εἰς τὸν Τριστὰν διὰ τὴν ἀμέλειάν του. — « Πῶς ὑπῆγεν εἰς Φλαμανδίαν! ἀνέκραξεν ὁ Τριστὰν· ἡ Μεγαλειότης σου ἐλάνθασθη, ὁ καλόγηρος ὁδεύει πρὸς τὸ Ρατόμαγον, διότι τὸν ἐξαπέστειλα χθὲς, ἐντὸς σάκκου. — « Καλόγηρος! εἶπεν ὁ βασιλεὺς, διὰ ποῖον καλόμερον ὀμιλεῖς; — Διὰ τὸν καλόγηρον τὸν ὁποῖον μὲ ὑπέδειξεν ἡ Μεγαλειότης σου, καὶ ὁ ὁποῖος ἦτο πλησίον τοῦ λοχαγοῦ. « ὦ! Θεέ μου! ἐφώνησεν ὁ Λοδοβίκος, ἔπνιξες τὸν καλλίτερον ἱερέα τοῦ βασιλείου μου, ἐγὼ ἐνόουν νὰ πνίξῃς τὸ παληόσκυλο ἐκεῖνο, τὸν λοχαγόν. »

ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Ὁ πρὸ μικροῦ ἀποθανὼν περίφημος μουσικοδιδάσκαλος Μαυερβέερ, γερμανὸς Ἑδραῖος, ἐν Βερολίνῳ γεννηθεὶς, καὶ γνωστὸς συγγραφεὺς τοῦ *Ροβέρτου Διαβόλου*, τῶν *Οὐγενότων* καὶ τοῦ *Προφήτου*, κατέλιπε περιουσίαν ὑπερβαίνουσαν τὰ 11 ἑκατομμύρια φράγκων. Κατέλιπε δὲ καὶ ἀνέκδοτον μελόδραμα τὴν *Ἀφρικανὴν* ἢ ἄλλως *Βάσκειν Δεγάμμα*, ἣτις, ἂν κρίνωμεν ἐκ τῆς προτέρας ἐπιτυχίας τῆς μουσικῆς τοῦ Μαυερβέερ, θέλει αὐξήσῃ κατὰ πολὺ τὴν περιουσίαν ταύτην. Ὁ μέγας οὗτος διδάσκαλος, ὅτε ἐνύμφευσεν τὴν πρωτότοκον αὐτοῦ θυγατέρα, ἔδωκεν αὐτῇ εἰς προῖκα μόνην τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ μελοδράματος *Ροβέρτος ὁ Διαβόλος*. Ἀλλὰ τὸ μελόδραμα ἦγεν ἑκατομμύρια! . . .